

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DOBARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 cèntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 cèntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fors de Barcelona, cada trimestre, Espanya, 3 pessetas
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Extranger, 5

EL RELLEVO DE LA TEMPORADA (per M. MOLINÉ.)

—Au, ché, toca pirandó.
Ara es meu aquest cantó.

CRONICA

LO DESLLORIGADOR

Tal vegada dintre de poch será un fet l'aprobació del projecte de unificació del Deute municipal proposat per un sindicat belga. Pero ni que la cosa estigui pastada y cuita... y casi diré menjada y beguda y tot, ha de ser ociós parlarne una miqueta.

Sempre será un consol saber com se confeccionan y s' amaneixen certs plats que á primera vista semblan molt sustanciosos, y que sens dupte ho serán per algú—¡hi ha tants golafres en aquesta Barcelona!—pero que per lo que respecta á la Pubilla malehit siga 'l profit que pugan ferli.

En tot tripijoch de números, quan se tracta de combinar plassos escalonats pera satisfer una quantitat que constituheix un deute, hi ha sempre lo que 's veu y lo que s' amaga; lo que al primer cop d' ull ilusiona, y lo que, si s' analisa un xich, 's veu que oculta un engany y una solemne ensarronada.

Tal es lo que passa ab lo projecte de la unificació del Deute municipal. Un verdader joch de mans sorprendent, habilíssim, que fa exclamar als badochs: —Ay, ay, ¡cóm s' ho fan?

Pero que una vegada examinat ab detenció, fa dir:—Vaja, de miracles aixís sab ferne tothom, hasta las personas que no están en olor de santedat.

No cal sino descobrir lo desllorigador de l'operació. Y 'l desllorigador ara 'l veurán si tenen la paciència de llegirme.

Los senyors belgas, pares adoptius del negoci engendrat no sé per qui ni falta fa 'l saberho, venen y diuen:

—«La ciutat de Barcelona deu avuy 55.106,000 pessetas. Donchs nosaltres ens comprometém á entregarme al Ajuntament 59.290,000; porque pugui recullir tot lo paper en circulació y saldar lo deute ab sos actuals acreedors, quedantli encare un remanent de 4.184,000 que no li vindrán poch bé als regidors per gastárselas en nombrar nous empleats, en destapar ampollas de Champagne ó en lo que vulguin.

»A cambi de aquestas 59.290,000 pessetas crearem un paper únich que quedarà tot per nosaltres: 770,000 títuls de 100 pessetas nominals cada hú al 4 per 100 de interés. Aixís lo Deute que avuy figura ser, com havém dit de 55.106,000 pessetas, será en lo successiu de 77.000,000. Pero no hi ha qu' espantarse. En primer lloch porque l' interés que avuy es del 5 y del 6 per 100 será sols del 4; y en segon terme per la rahó següent:

»Tal com avuy te organiat lo servey de interessos y amortisacions, l' erari municipal fins á la completa extinció del Deute ó sigui fins á l' any 1975-76 hauría d' esquitxar 172.463,937 pessetas: en cambi en la forma en que nosaltres l' organisém haurá fet la pau en 1941-42, sense que haja gastat mes que 168.540,480 pessetas.

»Beneficis per Barcelona: 4.184,000 pessetas que li regalém de momium al comensarse la operació y 3.923,457 que n' hi quedan de diferencia al terminarse, suman una ganga de 8.107,457 pessetas que fan de molt bon arregar. Tant mes si 's considera que la suma anual que AVUY destina la ciutat al servey de interessos y amortisació (4.393,710 pessetas) no passará may ab lo nostre plan de 3.700,000.

Aixís parlan los patrocinadors del projecte sense recalcar la paraula AVUY que jo subrayo, porque precisament en aquesta paraula está 'l desllorigador del negoci.

Sí: es veritat: AVUY ó sigui en l' actual exercici se gastan 4.393,710 pessetas per interessos y amortisació; pero aquesta suma, si seguissen las cosas tal com están, aniria disminuhint tots los anys, hasta arribar al últim exercici (1975-76) á sols 302,673 pessetas, per haverse anat extingint los empréstits á son respectiu venciment. En cambi ab l' unificació s' haurán de pagar invariablement 3.700,000 pessetas cada any fins al exercici 1941-42 terme de l' operació.

¿Y saben aixó qué vol dir?

Senzillament que 'l pressupost municipal que desde 1896-97 á 1902-03 estará aliviad en lo servey del Deute ab una diferencia en conjunt de 3.354,548 pessetas, en los 39 anys successius, ó sigui fins al any 1941-42 lo mateix servey sufrirá un recárrech que en conjunt ascendeix á 42.090,658 pessetas.

De manera que fixada la resta entre lo que s' estalvia en los 7 primers anys y lo que 's gasta de més en los 39 restants, resultarà que 'l pressupost de la ciutat de Barcelona, ab l' unificació del Deute haurá satisfet en l' exercici 1941-42, la friolera de 38.736,110 pessetas mes de las que hauría hagut de gastar fins á la mateixa fetxa de no haverse embrancat ab los senyors belgas.

Barcelona farà aquest adelanto de diner y 'ls belgas ens dispensarán l' obsequi de cobrarne 'ls interessos si ho tenen per convenient, porque en aquestas materias—ja ho diuen els inglesos—*lo temps es or*. Y no 'ls dich palla si s' aprofita 'l temps per aplicar lo diner á las combinacions profilácticas del interés compost.

De l' any 1941-42 en que haurém fet la pau ab els belgas, mediant l' adelanto de 38.763,116 pessetas, fins al any 1976-75 en que la faríam naturalment ab los actuals acreedors del municipi, van 34 anys. Coloquin aquesta suma al interés del 6 per cent, y obtindrán un benefici, salvo error, de 79.075,724 pessetas.

Aixó es lo que pert Barcelona. Los belgas li donan per enllepolirla una ganga de 8.107,457 pessetas mal contadas, ja que á cárrech del Ajuntament han de anar tots los gastos de la nova emissió, impressió de títuls, timbre, etc., etc, y escursant los plassos de l' amortisació, li imposan l' adelanto de una quantitat que podria produhirli durant lo temps del empenyo actual, rédits per valor de 79.075,724 pessetas.

¿Y de aixó 'n diuen una operació incomparable, ventatjosíssima pels interessos de la Ciutat!

Aquí tenen descubert lo secret de aquest hábil joch de mans financier.

Y ara es del cas preguntar:

¿Cóm es que l' Ajuntament ha disposat las cosas de manera que tinguin de ser precisament los belgas els que 's menjin la poma? Se dirá: la porta de la subasta no está tancada per ningú. Que 's presentin altres capitalistas á millorar la proposició dels belgas.

¿Mes cóm volen que 's presentin, si las cosas se portan tan depressa, que ni temps se 'ls dona per respirar?

Pero tota vegada que la major part del paper municipal está colcat á Barcelona ¿no hauría valgut la pena de que l' Ajuntament hagués tentat avants un bon arreglo ab los seus acreedors? ¿No era molt probable, casi segur, dat l' estat actual dels negocis, que 'ls acreedors s' haguessin avingut á millorar la proposició dels belgas si se 'ls hagués proporcionat medi de pendre part en la conversió, canviant los títuls vells pels nous? Lo resto de l' operació llavors hauría pogut realisarse per suscripció pública.

LA QUESTIÓ DELS TRANVIAS

—¡Abajo ustedes! L' alcalde ho mana...
—Pues á nosaltres no 'ns dá la gana.

Y l' éxit, no ho duptin, hauría sigut brillant, si l' Ajuntament, al mateix temps que verificava la conversió hagués pres las midas necessarias pera en lo successiu liquidar sense déficit sos pressupostos anuals. ¿A qué conduheix l' unificació, si ha de subsistir lo desequilibri en los pressupostos ordinaris? Precisament lo Deute que tracta de unificarse es fill casi excludivament de aquest desequilibri. La primera emissió de las qu' encare viuhen data del any 82: era petita, comprenent sols 3,009 títuls de á 500 pessetas cada un. Del 83 al 87 no 's va emetre cap títul; pero D. Francisco Rius y Taulet va trobar màquines de acunyar moneda á ca 'n Ramirez, y desde l' any 87 fins á la fetxa apenas hi ha hagut exercici sense la seva corresponent emissió de láminas. N' hi va haver en 1887, en 1888, en 1889, en 1891, en 1892, dos en 1893, una en 1894 y n' hi ha hagut un' altra en l' any present 1896. La ditxosa Exposició Universal ab sas inevitables conseqüencias es la que ha ensenyat als Ajuntaments á fabricar aquesta bola de neu que amenassa aplastar á Barcelona.

Podrá unificarse l' Deute actual; pero no per aixó l' Deute unificat será l' únich que tindrà la Pubilla. Cada any, com fins aquí, l' Ajuntament posará llocada de títuls, y tindrem además dels unificats els que vagin naixent. Lo despilfarro y l' imprevisió son molt bonas llocas. Y si en nou anys han produhit deutes per valor de mes de 56 milions de pessetas; qu' es lo que no produhirán en los 46 anys que 's fixan de plasso pera la liquidació del Deute unificat? 46 anys son mes de 5 vegadas 9. Ara bé: 5 vegadas 56.000,000 suman 280.000,000. Aquest resultat alarmanant havent'hi moderació y sense tenir en compte l' augment progressiu qu' en los gastos ordinaris exigeix lo servey de interessos y amortisació del mateix Deute unificat durant aquest llarch período.

De manera que si al any 1941 encare hi ha barcelonins—que me 'n dupto—preguntarán:

—Pero qué feyan els regidors de aquell temps? ¿Qu' estavan belgas?

P. DEL O.

LA CRÍSSIS DEL TEATRO

—Deu lo guard. ¿Es vosté l' empresari?
(Fondo y amarguíssim suspir del interessat.)

—¡Ay, si senyor.

—Sembla que ho diu ab no gayre alegria.

—Cap motiu tinch per gastarne.

—¿Tant mateix, donchs, es veritat aixó que 's murmura de la críssis del teatro?

—¡Si ho es! Pósim la má aquí... No al cor; al portamonedas. ¿Qué hi troba?

—Res.

—Pues ja ho veu. Calculi si haig de tenir humor per riure.

—¿Es á dir que al seu local?...

—No hi vé ningú.

—¿Y la caixa de l' administració?...

—Buyda.

—¿Y l' porvenir?

—Negre com els articles que venen á las carbonerías.

—¿Quína classe de companyía hi té al seu teatro?
—Bastant passadora. De lo milloret que avuy roda per aquí.

—¿Tenor?

—L' eminent senyor A.

—¿Tiple?

—La distingida senyora B.

—¿Barítono?

—Lo reputat senyor C.

—¿Graciós?

—Lo de mes gracia que actualment se coneix.

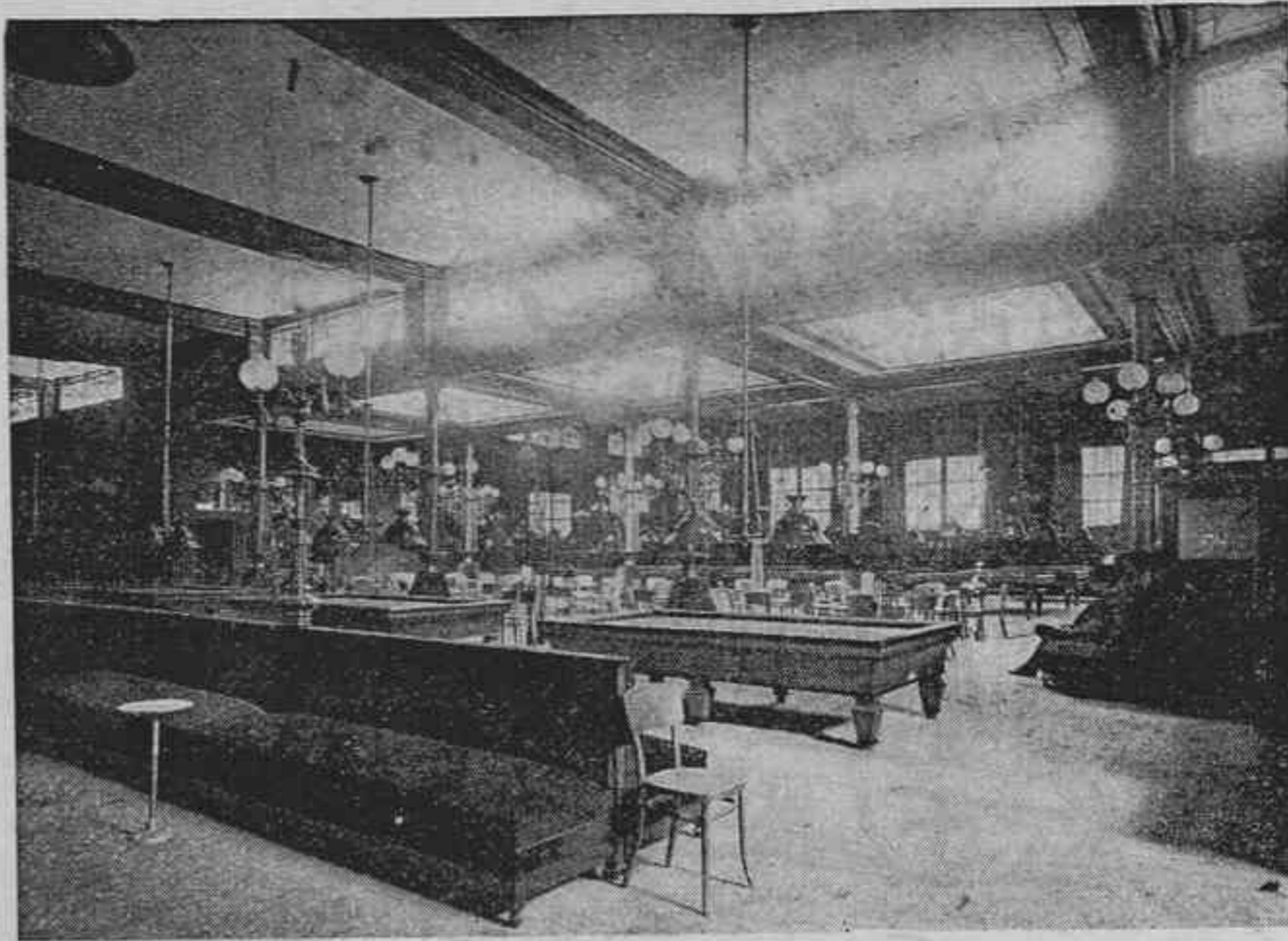
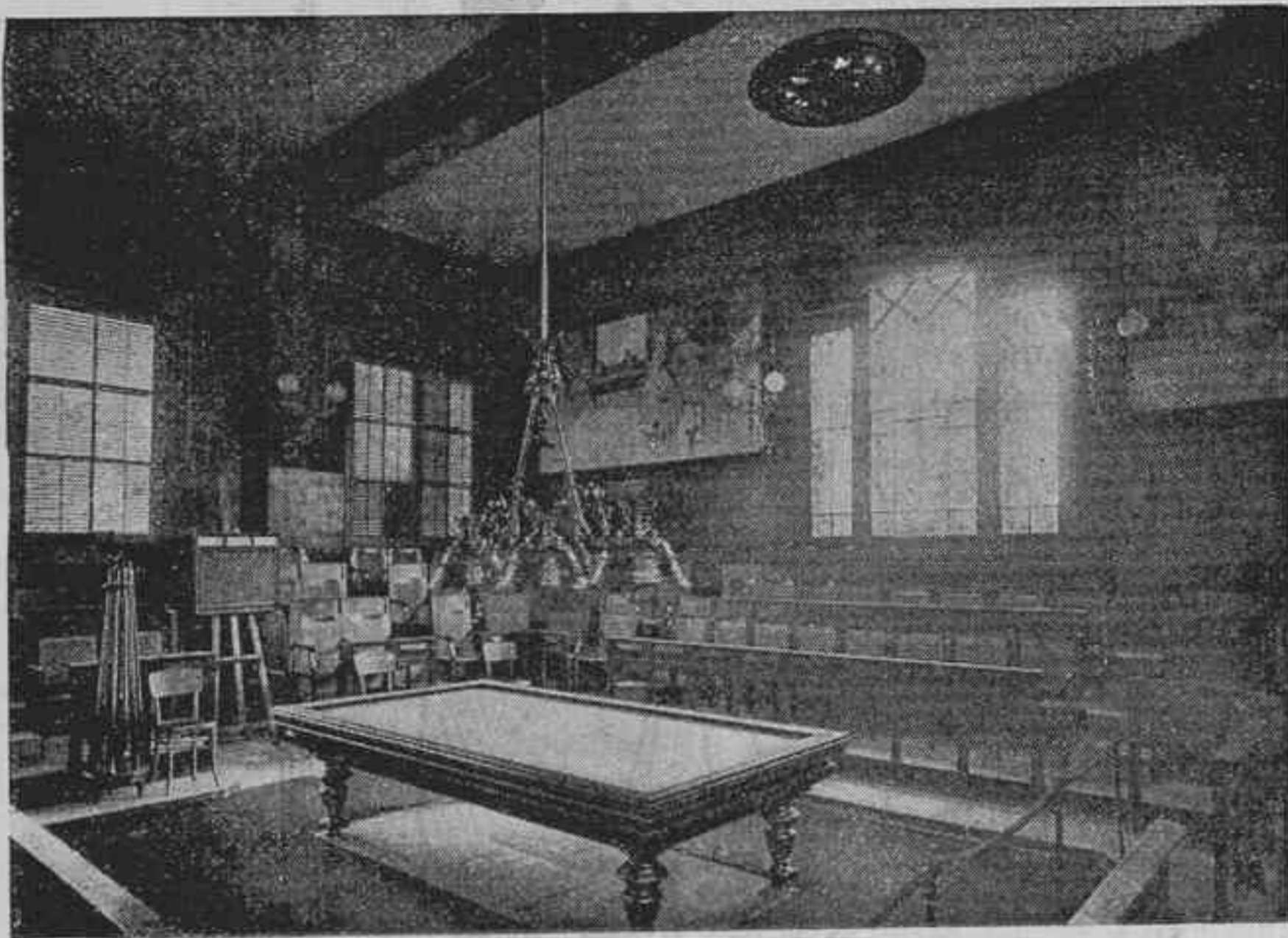
—Y en quant á repertori ¿quínas obras representa?

—Tot. Nou, vell, de mitja vida. Estreno tot lo que

—Lo millor que podria ferse per arreglarho, seria privá 'ls tranvias, porque aixó d' aná en cotxe es un vici... y además perjudica molt la nostra facultat.

LO QUE ARA ES MODA

Saló de billars del caté de *Novedades*.(Inst. RUS, col·laborador artístich de LA ESQUELLA)
Academia de billar.

puch y reproduheixo immediatament tot lo qu' estrenan els altres.

(*Pausa llarga. L'empresari 's mira ab obstinació la punta de las botas, com si no tingués altra feyna mes important que fer.*)

—Donchs jo, enterat previament de tot aixó, ve nfa per veure si la crísis que 'l teatro atravessa pot remediarse...

—¿La crísis? (*Ab ayre de dupte.*) ¿Vosté remediá la crísis? Fugi, home...

—¿Quí sab!... ¿A qué l'atribuix vosté 'l desvío del públich?

—Si li haig de ser franch, no ho sé. ¡Se diuen tantas extranyesas!... Que si l'actual lamentable estat económic; que si las complicacions polítiques que 's preveuen; que si la guerra de Cuba. Jo únicament sé dugas cosas: que al meu teatro no hi vé ningú y que á la meva butxaca no hi entra un céntim.

—¿Vol que li expliqui la causa?

—Digui.

—Vosté no té gent al teatro, y 'ls altres empresaris tampoch, porque no saben *anar ab la corrent*.

—¿De quina corrent em parla?

—De la que avuy impera. ¿Ahónt va la gent á divertir-se?...

—Del *frontón* á las barallas de galls; de las barallas de galls al *frontón*... y pari vosté de contar.

—¿Pero vol dir que aquests espectacles tenen prou alicient per...?

—¡Oh! 'Ls espectacles, per sí sols, no que no 'n tenen, naturalment; pero ¿adornats ab lo poderós atractíu del joch?... ¡Ja ho crech, borrhango!...

—¡El joch!... Ara ha trobat la solució exacta del problema. Lo joch sosté 'ls *frontóns*; lo joch sosté 'ls *circos gallístichs*; lo joch sosté tot lo que sobre d' ell s'apoya... ¿Per qué no ha de ser també 'l joch el que alsí el teatro de la postració en que 's troba?

—¿Cóm es possible ferho?

—Aquesta es la meva idea y 'l sol y únich objeete de la meva visita. Suposis que al fé 'l cartell de demá, en compte de posar: «Teatro Tal. Gran companyía lírica. Variadas zarzuelas» el redacta d' aquesta manera: «Teatro Tal. Gran companyía de zarzuela. *Apuestas mútuas*.

—¿Magnífich!... (*Burlantsen ab incredulitat.*) «*Apuestas mútuas.*» ¿Sobre qué? ¿entre qui?... ¿No comprén que aixó es impracticable?

—Al contrari. Per mí es lo mes senzill y clar del mon. ¿Per quín motíu, aixís com al *Frontón* s'aposta pel pelotari vermell, y al circo de galls se juga pel de la quía curta, al teatro no s'ha de poguer jugar, per exemple, sobre si 'l tenor ho farà mes malament que 'l barítono ó respecte á si 'l coro desafinará mes vegadas que l'orquestra?

—Té rahó. (*Comensant á animarse.*)

—¿Per qué als anuncis no s'ha de poder avisar que s'admeten apostas mútuas sobre si Fulano surtirá vestit mes ridículament que Sutano? Imaginis l'anunci d' avuy: «*Gran funció de competència entre los tenores cómicos de la companyía. A ver cuál de los dos dirá más catalanadas.* ¿Ho va veient?

—Si senyor, si senyor: segueixi.

—¡Oh! Ja casi bé ho hi dit tot. Trobada l'idea, lo desarrollo y las aplicaciones d' ella son de la incumbencia dels interessats. Ara vosté pot mirar si li convé organizar apostas sobre quina artista 's presentará en escena mes á la *fresca*, ó sobre quín actor se cargolará mes cops el bigoti, ó lo que á vosté li sembli preferible. ¡Ja veurá com el públich responderá desseguida com un sol home, y la crísis del teatro quedará resolta instantáneament!...

—¡Sublime, piramidal, estupendo!... Vaig á proparho desseguida.

—No se 'n haurá de penedir. Li garanteixo.

—Demá mateix anuncio una *funció-partit*, ab apostas sobre quín tenor farà mes galls.

—¿Si? Donchs conti ab la meva assistencia... Y hasta li anticipo una cosa.

—¿Qué?

—Que aposto pel blau, es dir, pel tenor xato.

A. MARCH.

ANÉCDOTA

(VALENCIÁ)

El Marqués de la Chufleta y el Baró del Tramuset que además del español, italiá, austriach, francés, parlen el rus, l'alemañ y sobre tot el inglés... van donar la volta al mon gastant la mar de diners. Entre altres capitals, ciutats, viles y pobllets

visitaren el gran Londres
ahont s'hi estaren prop d' un mes;
el primeret colp que anaren
al café del Univers
les va *llamar* l' atenció,
en especial al Marqués,
un mosso alt, ros com l' or
y de uns ulls més blaus que 'l cel.
—¿Qué pendran? els preguntá
el mosso en correcte inglés
y els dos nobles contestaren
ab modals mol fins—Café;
pero entr' ells feyen brometa
y 's burlaven del inglés,
per supuesto en valenciá
pa qu' ell may els compregués.
L' un va dir—Che quina bestia
ma qu' es alt, ho es més que Deu!
—Es tan alt com animal
digué el altre y ademés
altres coses que no es poden
estampar en cap paper;
y el inglés fret é impertérrit
fent á tot el desentés
y els dos nobles riu que riu
fent brometa y burla d' ell.
Quant estaven farts de riure
á costes del tal inglés,
que no es va moure á dos pasos
dels dos nobles ni un moment,
el cridaren per pagarli
el gasto que havien fet;
li pagaren y al donarli
de propina deu quinsets
digué el moso en valenciá:
—Moltes gracias, señorets.

Aixó ve á dir, car lector,
que si vas per l' estranché,
no has d' insultar á ningú
ni fer mofa may de res.

AGUILETA.

EN DEFENSA PROPIA

L' altre día vaig veure entre las gacellillas d' un periódich una que deya aixís:
«Se ha presentado una instancia á la
alcaldía solicitando permiso para instalar un motor de gas en la casa número... tantos, de la calle... tal.

»Lo que se hace público para conocimiento de los vecinos y demás personas á quienes pueda interesar.»

—Escolti—vaig preguntar á un fulano que 's *frequentava* molt ab arcaldes de barri y está generalment ben enterat d' aquestas cosas:—¿per qué ho anuncian aixó? ¿Qué n' han de fer dels motors els vehins y demás personas?

—¿Caramba! ¡Vaya una pregunta! ¿No comprén vosté que una máquina d'aquestas es un aparato que no 's pot instalar aixís com aixís?

—¿Per qué? ¿Pel perill d' explosió que representa?

—No senyor; els motors de gas ben fets no explotan. Pero en cambi, un motor en un edifici habitat significa una molestia permanent y un perjudici pels vehins, perque aquell soroll, aquella trepidació, aquell acompassat *¡stop!... ¡stop!...* val la pena de tenirse en compte y de comunicarho á la gent del voltant perque diguin lo que 'ls sembla.

—De modo—vaig preguntar jo llavors, intrígat per aquestas manifesta-

TIPOS ESPANYOLS

ZAMORA.—Un charro.

MONZÓN.—Un abuelo.

cions—de modo que si ara 'ls vehins se coaliguessin y demostressin com dos y dos fan quatre que la colocació d' aquest aparato equival per ells á una lesió enorme...

—L' arcaldía, mare amorosa dels bons ciutadans barcelonins, diría al senyor del motor que *no há lugar* á instalar semblants trastos, y s' hauría acabat la funció.—

Aquí doná fi 'l diálech. Inmediatament, iluminat per la llum que aquestas revelacions em donavan vaig posarme á meditar, y á conseqüencia de tot aixó, m' encaro ab l' arcalde y li dich:

—Senyor arcalde: Suposo que vosté, al fallar sobre la justicia ó injusticia de las reclamacions dels seus *súbdits*, no farà distincions entre motors de gas y altres trastos igualment marejadors y enutjosos, pues, com compendrà vosté en la seva alta sabiduría, si un *¡stop! ¡stop!* molesta, també pot molestar un' altra cosa.

Sápiga, donchs, que á l' escala de casa hi ha instalat (fraudentment, sens dupte) un aparato mogut per forsa animal, que funciona del dematí al vespre, sense distinció de días laborables y festius, y ab una regularitat capás de desesperar á un guardia municipal, que diu que son gent que no 's desespera per res.

Aquest aparato es aixó que 'ls músichs ne diuhen un *piano*.

La qui 'l toca es una senyoreta que fa un remat d' anys que s' hi dedica, y que á pesar de la seva notoria ineptitut s' empenya en clavar cops de puny á las teclas, ab tot y que las teclas á la quienta no la *secundan*.

Sempre toca lo mateix. La marxa dol *Cádiz*, variada de temps, de tó, de mida... en fi, tan *variada* de tot, que si en Chueca la sentís, estich segur que no sabría de qué li parlan.

Comensa pel preludi, ataca las notas següents, y en sent al *¡Vi-va Es-pa-ña!* tropessa, s' encalla y, tornémhi que no hem fet res.

¡Vi-va Es-pa-ña!... ¡Vi-va Es-pa-ña!...

Tinch aquest *¡Vi-va Es-pa-ña!* tan ficat al cervell, que hi arribat á creure que la mateixa teoria que s' aplica á l' instalació dels motors de gas s' hauría d' aplicar als pianos, instruments mil vegadas mes terribles, mes perillosos, mes marejadors.

¿Vol fé 'l favor de veure si aquesta senyoreta té 'l corresponent permís de l' arcaldía?

Y si desgraciadament l' arcaldía li ha donat, ¿vol tenir la bondat de retirarli?

Si ho fa, li agrahiré *eternament* mentres visqui.

Y si no ho fa, si deixa inhumanament sense defensa als pobres barcelonins, no s' extranyi si demá li diuhen:

A LA PRESO (per J. NONELL.)

—Calla y estigas quiet. Ja 'l veurás á ton pare.

—¿Que no ho sab? Avuy, un ciudadá ha entrat violentment en lo quarto de una senyoreta que viu á la seva escala y á cops de martell li ha reventat el piano.

MATÍAS BONAFÉ.

ESQUITX

Váreig véuret; prenat de ta bellesa
y per l'imán de ta mirada atret

vaig seguirte, y vas dirme vergonyosa:
—No 'm segueixi per Deu que 'm compromet. —

*
* *

Avuy t' he vist ja en mans de la deshonra;
la puresa en ton rostre no existeix:
no t' he dit res, puig m' has inspirat llástima;
pro en ta mirada hi he llegit—*Segueix.*—

PAU PLÀ.

LLIBRES

SONRISAS, poesias originals de FRANCISCO GRAS y ELÍAS.
—Encare hi ha qui esplaya sos sentiments parlant lo llen-
guatge triat de la poesia. Aquest sigle de positivisme tant
prosáich com més s' acosta á la seva fi, no logra ofegar ni
tórçer las inclinacions ideals de certs esperits que 's recrean
balancejantse al compás del ritme y entre l' harmonia de la
rima. Francisco Gras y Elías pertany al número dels poetas
que tenen verdadera vocació. Son volum *Sonrisas* ho pa-
tentisa. Las 33 composicions que conté iluminadas totas ab
la llum de un optimisme consolador demostran que 'l poeta
sab abstreures dels neguits que acoran al mon y de las fer-
ras passions que 'l combaten.

En totas ellas s' hi descubreixen recomenables condicions
de forma, de las quals se destacan una facilitat y una afluencia
verdaderament notables.

L' AGLENYA per D. RAMÓN MASIFERN —Impresa apart,
ha vist la llum una bonica colecció de poesias narratives
de un sabor molt catalá y de un perfum exquisit, que anys
enrera meresqué l' honor de ser premiada ab la flor natural
en lo certámen dels Jochs Florals de Barcelona. La valia
de aquestas composicions acredita lo fallo del Consistori
que las premiá y justifica la seva publicació.

Altres llibres rebuts:

... *Dispensi, hi ha principal*, comedia en un acte y en
vers, original de D. R. Caballer y Sáez, estrenada á Ro-
mea en Janer del any 1895.

... *Las erradas del papá*, sarsuela en un acte, llibre de
D. Conrat Colomer, música del mestre Pérez Aguirre estre-
nada en lo Jardí Espanyol lo dia 12 de Juny últim.

Aquestas dos produccions han sigut publicadas per l' em-
presa de *Lo Teatro regional*.

... *Un marqués enmanllevat*, comedia en un acte, es-
crita en prosa catalana per D. Ramón Franqueza y Comas,
estrenada en lo Jardí Espanyol lo 4 de Juliol últim.

... *La llissó de dibuix*, sarsuela en un acte y en prosa
original de D. F. Figueras Ribot, música del mestre Fando,
estrenada en lo Jardí Espanyol lo dia 11 de Juliol de
aquest any.

RATA SABIA.

BESTIESAS

Un xicot resident á Sant Celoni
alaba sense fré lo matrimoni,
y un jove qu' es grabat ¡vés qui ho diria!
ensalsa com un boig la soltería.

Per xó dich de vegadas
que val més tenir rals que fer xaradas.

Jo coneix á un pintor qu' es fill d' Espanya
y que sab fer aucells ab molta manya,
y á un altre qu' es un gran poca-vergonya
que pinta molt rebé... sols la cigonya.

¡Quánta rahó té la Lola
de dir que no li agrada dormir sola!

La senmana passada la Maria
trenta duros tragué á la loteria,
y en Pau que va dinar á ca 'n Cateura,
va dirme molt tranquil:—També vaig treure!

¡Vet'aquí porque 'm raca
qu' un gorrero me buydi la petaca!

Un escriu inspiradas poesias
y l' autor las titula *Tonterias*,
y un altre tonterias acumula
y *Notas de mi lira* las titula.

Aixó 'ns proba una cosa:
Qu' es molt lluny Sant Gervasi de Tortosa.

(Aquestos estirabots
de primer semblan molt bestias;
pro si s' hi ficsan, veurán
qu' ho son més de lo que semblan.)

H. VOLTAIRE.

ROMEA

Un recort á Pitarra ab una representació de *La Dida*.
Un tribut á D. Joseph M.ª Arnau ab una representació de
la comedia: *En lo camp y la ciutat*, y cap estreno, durant
la senmana.

Com única novetat s' ha posat en escena l' drama de 'n
Feliu y Codina: *Maria del Carmen*, producció que s' aco-
moda poch á las condicions de la major part dels actors de
la companyia ... Pero ¿qué s' hi farà? Ab una cosa ó altra s'
ha de passar lo temps!

Per aquesta nit está anunciat l' estreno de la pessa *Sa-
nás y parells* dels Srs. Suárez Cassany y Capella, en tant
que adelantan los ensaigs del nou drama del Sr. Bordas y
Estragués, titulat: *Lo comte de Ampuriás*, obra ab la qual
podrá dirse que s' inaugura la temporada catalana del any
present.

NOVEDATS

Després de molts aplassaments se posá per fi l' *Mefistó-
fele*, davant de un públich numerosíssim que omplia 'l tea-
tro de gom á gom.

L' ópera de Boito encare que prou coneguda dels nostres
filarmonichs, feya algun temps que no s' havia representat
y aixó explica l' espectació del públich. Y 'l desitj que te-
nia aquest de que tot anés bé quedá colmat per part de la
Sra. D'Arneiro, á la qual no se l' havia vista encare á tan-
ta altura. Molt prometia en la *Aida* y *Lohengrin*; pero en
la Margarida de *Mefistófele* ha pagat plenament, excitant
de continuo la admiració y 'ls aplausos del públich. Que
vaja progresant aixís y alcansará un lloch distingit entre
las tiples d' ópera.

Lo tenor Morales semblava estar excessivament impre-
sionat y adolesqué d' algunas desigualtats. Pulint mes lo
seu treball, lluhirá més en lo successiu.

També 'l baix Sr. Perelló, per estar afectat de orgasme
's trobava visiblement contrariat; no obstant se defensá
bé, gracias á sas reconegudas condicions artísticas.

Los demás cantants, lo propi que 'ls coros y la orquesta,
conduhida ab inteligencia pel mestre Petri, contribuïren
poderosament al bon éxit de la representació.

L' obra ha sigut posada ab molt esmero, y promet pro-
porcionar molt bonas entradas á la empresa.

CATALUNYA

Richichi es una comedia de tarifa vella, novelesca y op-
timista, y en alguns detalls pueril y candorosa. Allí á l'
any 27 del present sigle, quan encare estava fresch lo re-
cort de la Revolució, per forsa obtindria en son país natal
ó sigui á Fransa un éxit popular, despertant en gran mane-
ra l' interés del espectador senzill d' aquell temps. Crech
que en alguns passatjes tenia pessas musicals.... No seria
gayre difícil endavinar quins passatges serían aquests, dat
que moltas peripecias de l' obra son genuinament sarsue-
lescas.

Aixís y tot la companyia italiana al interpretar-la s' hi
lluheix de debó. En Novelli encarna admirablement lo tipo
del sabater generós y honrat que arriba á escalar una ele-
vada posició y 's casa ab una nena de l' aristocracia, á la
qual havia salvat la vida. La figura de la dama trobá tam-
bé una intérprete felicíssima en la Sra. Gianini y no dirém
rés dels demás actors porque tots estigueren al pel.

Quan la interpretació es bona, qualsevol obra 's fá agra-

dable. Tal va succehir ab *Richichi*. Confihinla á altres có-michs menos inteligents y 'ls badalls son segurs: dónguina á la companyia italiana que tan dignament dirigeix l'incomparable Novelli y 'ls aplausos no podrán faltar.

*
* *

Durant la senmana s'han representat de una manera exquisida *Un romanzo parigino*, *La morte civile*, *Otello* y aquella *Mam'zelle Nitouche* sense música, pero amanida en compensació mes que suficient, per la gracia y la bona sombra del insigne actor.

De *Magda* se n'ha donat una tercera representació, lo qual proba lo fundament que 'l drama de Sudermann ha penetrat en lo gust del públich.

Arribo tart per parlar del benefici de 'n Novelli.... Divendres vinent será un altre día.

GRAN-VIA

Després del benefici de la Sra. Principi, que sens dupte per acreditar son apellido cantá la sarsuela espanyola *Las dos princesas*, sent obsequiada ab molts aplausos y exquisits regalos, s'ha posat l'ópera *Marta* de Flotow, debutant ab ella la Sra. Obiol, que no careix de condicions.

Lo públich va rebre ab agrado á la nova cantant y va aplaudir la antiga partitura, que ab sas tendras y puras melodias tant havia recreat al públich de 25 ó 30 anys en-rera.

N. N. N.

PETIT PARÍS

Petit Paris, ne diuhen
de Barcelona,
uns quants que s'entusiasman
per poca cosa:
pro, aném á veure
París á Barcelona
de qué s'hi assembla?

París, te els mercats amples,
grans y espayosos;
aquí, la Boqueria
fa escruixí els ossos:
Allá, 's vigila
lo que 's ven en las plassas;
aquí, per missas.

Allá, tenen un temple
que l'anomenan
el Pantheon, hont reposan
ilustres cendras;
aquí, per ara,
un panteon que construheixen
te tuf de cuadras!

Allá, els museos, vessan
d'obras artisticas;
aquí prometen ferne,
quan diners tingan.
Tots, tots llegeixen
els parisiens; ab llibres
aquí no hi pensan.

Son nets, allá, espayosos
carrers y plassas,
á la nit, per tot vessa
la llum sagrada,
Aquí, iluminan
quatre fanals *clorotichs*
las millors vias!

De monuments pel públich
n'hi han á mans plenas:
La Torre Eiffel, Vendôme,
l'arch de la Estrella.
Aquí, per ara,
tenim un arch magnífich
de xacolata!

Bons hospitals pels pobres
París ostenta;
præsons, estudis públichs,
grans academias;
¡Fan com nosaltres
que doném la *camisa*
per la *ensenyansa*!

En fi, no acabaria
si comparava,
las pocas diferencias
que nos separan.
Sols els tanocas
Petit Paris, ne diuhen
de Barcelona.

A. LLIMONER.

Frasses cassadas al vol (no diré per quin cassador) en los paranys de la Casa gran.

—Lo qu'es la premsa tant es que risqui com que rasqui: lo projecte de unificació de *la Deuda* s'aprobará costi lo que costi.

—¿Costi lo que costi á qui?

*
* *

—Los belgas son la gran gent... ¡Quina idea més magnífica la que han tingut ab lo projecte de unificació de *la Deuda*! ...

—¡Y tal!... Com que avants de unificar los empréstits ja han *unificat* á tots los regidors sense distinció de procedencias...

—Per aixó mateix. En lo successiu ja se sab: quan los regidors no s'entenguin, que corrin á buscar als belgas.

*
* *

Entre dos que, per lo vist l'han donada per parlar francés:

—«L'union fait la force!...» ça c'est l'emblème de la Belgique.

—«Et l'argent fait tout», ça c'est notre emblème.

*
* *

—¿Y 'l Sr. Nadal?

—Completament al costat nostre.

—Donchs, en aquest cas ja podém dir que l'hem treta.

—Qué?

—La grossa de Nadal.

*
* *

Y prou per avuy.

La campanya anti-tranviaria del diumenje passat va oferir dos aspectes verdaderament curiosos.

Al mitj-día, 'ls municipals á las ordres de un tinent d'arcalde que may se deixa *la llave* á la gaveta, feyan baixar á tots los passatjers sobrants que 's dirigian á Gracia.

Y á la tarde, quan los tranvías que 's dirigian als toros anavan atestats, plens de *artísticos racimos humanos*, segóns frasse del *Noticiero*, y 'ls conductors reclamavan l'ausili dels municipals pera fer baixar als excedents, aquell mateix tinent d'arcalde que may se deixa *la llave* á la gaveta, s'oposava á que 'ls carruatjes se detinguessin y manava que se guissen lo séu curs.

*
* *

EL PUNT DE LA FRUYTA (per J. BLANCO CORIS.)

Fresqueta, sencera, daurada pel sol...
De fruyta tant bona no 'n té pas qui 'n vol.

A LA PORTA DEL RETRATISTA

—¡També es un humor ferse retratar mirant la llista de la bugadera!....

Aixó vol dir que per anar á Gracia s' aplica 'l bando del arcalde.

Y que per anar als toros lo mateix bando no te aplicació possible.

Bó será que algún inglés envihi á Londres lo següent telégrama:

—Mi domingo toreado lord maire Barcelona. Mi esperar reingraciamiento sociedad.

¡Que se le dé!

Llegeixo que 'l rector de la Universitat Central ha prohibit l' expendició de llibres de text en las porterías dels centres docents de aquell districte universitari.

¡Hasta de las porterías, s' ha excluhit allá un comers, que aquí 's practica descaradament dintre mateix de algunas cátedras!....

Lo Sr. Durán y Bás, catedrático de Dret mercantil y en l' actualitat rector de la Universitat pot veure si aqueix mercantilisme te res de legal.

Y cuidado que 'ls estudiants que no volen ó no poden adquirir los llibres de text que se 'ls imponen pagantlos á uns preus exageradíssims, s' exposan á rebre un bon disgust.

Succeheix que molts d' ells, segons se m' ha dit ab forsa pintoresca, pel mer fet de negarse á l' adquisició de dits llibres, semblan á primers de octubre las llevors de las carabassas que recullirán sens falta durant lo mes de juny següent.

A tals temps hem arribat que la ciencia oficial ja no s' adquireix gratantse 'l cap, sino gratantse la butxaca.

El dijous que vé, día 22 del corrent sortirá á llum lo *quadern tercer* del popularíssim album de fotografias *Barcelona á la vista*.

Encare que l' extraordinaria acullida alcansada

per aquesta publicació sens rival, absolutament nova y *verdaderament artística* diu tot lo que pot dirse en favor d' ella, 'ns permetém recomenar al públich aquest *tercer quadern* segurs de que las alabansas —que agraím en l' ánima— prodigadas als dos anteriors, resultarán eclipsadas per las que induptablement se tributarán á aquest.

El favor del públich ens obliga á posarnos á l' altura del éxit conseguit. Dijous, ab lo *tercer quadern*, á la má, ens sabrán dir si ho hem lograt ó no.

Lo tancament de portas del passat dijous, va ser serio de debó.

Si l' Ajuntament de Barcelona que ha embolicat de mala manera una qüestió tan senzilla com la dels Encants, tingués conciencia justa de la significació de certas demostracions, hauría dit:

—Barcelona en pés m' ha tirat la porta pels nasos.

*
**

Precisa que 'ls Encants tornin al séu estat natural sense que puguin irrogar perjudicis als venedors de objectes nous establerts en botigas, que després de tot pagan la séva contribució, y no perque 's consentin competencias ruinosas, permetent la venta dels mateixos articles al ayre lliure.

Pero precisaría encare mes que 'ls que avuy per qualsevol qüestió que afecti als séus interessos adoptan una actitud ruidosa de protesta, procuressin pendre una part activa y resolta en las eleccions municipals, pera dotar á Barcelona de un Ajuntament digne de la importancia de la ciutat.

—Aquest es el camí dret.

—Molt valen los interessos particulars; pero valen molt mes els de la colectivitat.

*
**

Una frase que caracteriza la verdadera significació del tancament de portas del passat dijous:

—La manifestació dels botiguers ha estat en absolut massa grossa, per una cosa com la dels Encants, relativament tan petita.

Tal com vaig sentirho, ho consigno, perque l' apreciació 'm sembla justa.

Ja s' ha colocat á la porta de la Casa gran aquell quadro ab l' inscripció que comensa aixís:

«Los hombres de corazón deben proteger la vida de los pájaros y favorecer su propagación.»

—Un regidor tot satisfet exclamava:

—Y 'ls aucells que mes s' han de protegir son aquells que 's *pican el menjar*.

Los traballs d' empedrat de la Plassa Real adelantan qu' es una delicia.

S' enten, una delicia pel Pantorrillas barceloní y pel séu insigne protegit.

Dintre de poch podrán circular los carruatjes per aquell espay fins ara dedicat al resguard dels vells y al recreo de las criaturas.

¿Cóm es que 'ls botiguers no protestan de aquest verdader atentat?

¿No son ells los que diuen que no volen Encants? Donchs ara 'n tindrém tres.

Encant en los alrededores del Mercat de Sant Antoni.

Encant en la Plassa d' Antoni Lopez.

Y en la Plassa Real, la vida al *Encant*.

Vostés per exemple son industrials, y desitjant edificar una fábrica en l' interior de una de las mansanas del Ensanche, solicitan del Ajuntament lo corresponent permís.

—No pot ser:—els dirán—en l' interior de las

LA COMPRA D' UN GOS

—¿Ja menja forsa?
—Si senyora: delira per la carn crúa

—¡Reyna Santíssima!
—¡Ah!.... Ja li he dit que la carn crúa li agradava molt.

mansanas no 's consenten edificacions sino fins á l' altura de primer pis.

Y 's quedan ab un pam de nas.

En cambi vostés son religiosos, per exemple, frares dominicos. Y solicitan permís, no ja per construir una fábbrica sino una iglesia en l' interior de una de aquellas inmensas cuadrículas.

—¿Son frares?—diuhen els del Ajuntament—donchs no parlin mes, y tirin al dret. Aixequin l' iglesia fins á l' altura que vulguin. No 's descuidin sobre tot de

ferhi un bon campanar y quan sigui l' hora repiquin fort.

Y 's quedan ja no ab un pam de nas, sino contentíssims y cayentlos la baba de gust.

* *

Ab la fábbrica 's donaría feyna seguida á numerosíssimas familias obreras.

Ab l' iglesia se procurará fer un contínuo arrech de diners sense profit de ningú, mes que dels frares.

Y 'ls senyors del Ajuntament tan satisfets, tan creguts de que al autorisar certas infraccions se desvetllan per la prosperitat de Barcelona.

La mort del actor D. Andréu Cazorro ha tornat á fer figurar en los periódichs lo seu nom de molts ja olvidat, després dels anys que feya que no s' hi llegia.

En efecte, 'n feya ja alguns que s' havia retirat de la escena, buscant una prolongació de la vida en la tranquil·litat de la llar doméstica.

En lo Teatro del Odeón, representant melodramas, y á continuació en lo de Romea, creant alguns tipos del Teatro catalá, havia alcansat aplausos populars deguts principalment á sa molta experiencia de la escena. Sobre tot en l' Odeon siguié durant molts anys un element insustituible.

Coneixia molt al seu públich y sabia conmouré'l ab son treball efectista, ab son acent concentrat, ab lo *trémolo* que donava á certas frases. Era tot lo contrari de la naturalitat y de la senzillés.

Doném lo pésam á sa familia y en especial á sa estimada filla D.ª Rosa, que siguié en sa primera joventut una verdadera joya de la escena catalana, de la qual se retirá al contreure matrimoni.

Grans festas á Montserrat, ab motiu de inaugurar-se un monument construít á expensas del Apostolat de l' Oració.

Grans festas... y no pochs disgustos, perque centenars de personas de las que hi assistiren se quedaren sense allotjament.

Una imitació del miracle de la multiplicació dels pans y dels peixos, no s' ha realisat encare á Montserrat ab la multiplicació dels aposentos.

Allá qui hi arriba tart ó no s' espavila, dorm á la serena.

Aixís va passarlos á molts individuos del Apostolat de l' Oració, los quals no varen tenir prou calma pera passar la nit resant y conformantse ab la seva sort. Fins se diu que tractan de promoure una dissidencia, constituhintse en Apostolat de la Mortificació.

Un fet que va ocorre l' altre día en lo carrer de Muntaner m' inspira 'l següent epígrama:

Parat, al carrer l' Ernest
y una noya en lo balcó:
ell li va tirá una fló
y ella va tirarli un test.

Tres ó quatre mesos eurerá va fer lo diputat senyor Rahola, una interpelació en lo Congrés demanant que s' introduheixi per l' interior d' Espanya 'l servey de paquets postals, que avuy sols se practica ab l' extranger.

Donchs después de tant temps, lo marqués de Lema, director general del ram ha contestat al senyor Rahola... ¿qué dirían?

¿Que ja ho té tot apunt per plantejar lo servey?
Fugia de aquí ¿y ara?

Ha contestat que está estudiant l' assumpto.

¡Bravo!... Vagil estudiant y sobre tot no s' hi amohini. Y quan s' haja tornat calvo de tant estudiar, avinsins y li farém enviar de París una perruca.... per paquet postal.

Parlavan davant d' un metje de provocacions y desafios.

Y 'l Galeno digué:

—No tinguin por que á mí may vingui ningú á buscar-me bronquina. Massa sab tothom que als metjes lo matar á un home no ns fa cap *frente*.

Quientos

Un marit y muller pujan á Sant Geroni, per la dresera.

Ella no pot mes, y exclama:

—Malviatje la teva avaricia.... No has volgut llogar un burro y ja ho veus: estich treyent l' ánima per las dents.... Si anés montada de un burro, aixó no succehiria.

Lo marit ab molta amabilitat:

—Apóyat al meu bras, tonta!

Entre amichs:

—¿Es cert que 'ls homes casats viuen mes temps que 'ls solters?

—Cá.... ¿Sabs lo que passa ab aixó? Que als casats la vida 'ls sembla mes llarga.... vet'ho aquí.

Un pescador se troba al cap del moll, esperant en vá que 'ls peixos puguin.

Un curiós l' está observant, y després de més de una hora de mirarse'l li diu ab ayre de compassió:

—Vaja, que no hi ha al mon res mes estúpít que l' home que pesca ab canya.

—S' equivoca,—respon el pescador—es mes estúpít el que s' atura á veure com un altre tracta de pescar alguna cosa.

A L' INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*Ros-qui-lla.*
- 2.ª MUDANSA.—*Cop—Cap.*
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Una poma per la sed.*
- 4.ª GEROGLIFICH.—*Sota, caball y rey.*

PROBANTSE SOMBREROS.

—Aquest m' agrada; pero si me 'l quedo, hauré de mudar de pis, per-que 'l que ara tinch es massa baix de *techo*.

TRENCA-CAPS

XARADAS

I

—*Total*, si 't vols casá ab tres (deya 'l mosso de ca 'n Rava á la filla de ca 'n Nap) viurás com una sultana.

Anirém per los mercats cinch vendre préssecs, magranas, figas, cireras, taronjas, prunas, obercochs y pansas.

Quint-dos si 'm donas la *prima*, de tot lo que tinch cinch casa serás mestressa, y pots *hussis* com te dongui la gana.

Si vols *quint-sis* cinch las festas, al teatro *quint* veure dramas ó comedias ó 'l que fassin tindrás sempre entrada franca porque soch Guardarropia del Cassino de la Rambla.

Vaja, ¿qué hi dius? ¿qué hi contestas?....

—Ja t' ho diré ben net. —*Quarta* diu la *Tot*—t' hi escoltat ab una orella y per l' altra seguidament m' ha sortit tot lo que de dir-me acabas.

¿No sabs qu' estich compromesa ab el Sixto de ca 'l Magre?

—Lo Sixto has dit? *Tarambana!*

Si festeja ab l' *hu-segona-terça-sexta* de ca 'n Nafrás, máta 'l temps ab la *cinch-sis*

y enreda á la Montserrat.
 ¿Tú també en las sevas telas
 t' hi has deixat caure de grapas?
 —Del que m' acabas de dir
 no n' estich pas enterada,
 y si acás has dit mentida
 preparat bé la badana
 que 'n Sixto de un cop de puny
 no 't desfassi l' espinada.

TIMBALER DEL PANADÈS.

II

Prima-inversa, mineral;
 per amanir, la *segona*,
 y veurás en lo *Total*
 un carrer de Barcelona.

GALÀN PER TOT.

ENDAVINALLA

No soch persona ni bestia,
 ni soch tampoch vegetal,
 y encare que al mar no habito
 al bell mitj m' hi trobará.
 Tant vaig detrás de una dona
 com del amor vaig davant,
 y es tant lo que en tot me fico
 qu' en rahons sempre 'm veurás.

TENEB ZEREP.

ROMBO

.....

Sustituir los punts per lletres de modo que llegit vertical
 y horisontalment dongui per resultat: — Primera ratlla:
 consonant — Segona: eyna de ferrer. — Tercera: tothom li
 agrada tenirne — Quarta: peix. — Quinta: consonant.

PE GRA.

TRENCA-CLOSCAS

—Nom?
 —TECLA TORRES.

Formar ab aquestas lletres degudament combinadas lo
 titul de un drama catalá.

J. A.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7—Nom de dona.
 7 6 5 3 5 7— " " "
 7 6 4 5 7— " " "
 1 2 3 4—Nom d' home.
 6 7 3—Part de la persona.
 3 5—Nota musical.
 2—Vocal.
 7 3—En las cartas.
 4 5 7—Parentiu.
 3 7 6 3—Poble catalá.
 1 2 3 4 7—Nom de dona.
 5 3 7 5 7 3—Nom d' home.
 7 4 7 6 7 3 5— " " "

AMICH DELS AUCELLS.

GEROGLIFICH

×

CUBA
 N

FERNANDO POO

N

DIMARS

RAFEL RUTLLANT.

Antoni Lopez, editor, Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—Barcelona.

UNA PREGUNTA

Si en l' embrollo hi ha alguns belgas,
 aquests belgas ¿quins serán?

¿Los que deixan fé 'l negoci,
 ó 'ls que 'l fan?

UN TIRADOR AFORTUNAT

Set medallas, quatre copas,
nou diplomas ab un mes....

Donarli á un home tants premis
¿no es ferli portá 'ls neulés?

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona, Correu: Apartat número 2.

Anuncis

ARANCELES DE ADUANAS

PARA LA
Península e islas Baleares
Vigentes en 1.º de Se-
tiembre de 1896

Anotados y comenta-
dos por la redacción de
El Eco de Aduanas

Ptas. 2.

EL AÑO TEATRAL

POR

SALVADOR CANALS

CRÓNICAS Y DOCUMENTOS

Un tomo 8.º Ptas. 4.

LO NOY DE LA MARE

SEMANARI CATALÁ PUBLICAT L' ANY 1866

Colecció complerta, encuadernada.

Ptas. 12'50

«LA ESQUELLA DE LA TORRATXA»

BARCELONA Á LA VISTA

El próximo jueves día 22 se pondrá á la venta el

3.º CUADERNO

BARCELONA Á LA VISTA

ES UN ALBUM DE FOTOGRAFÍAS INÉDITAS QUE FORMARÁ ÉPOCA EN LA HISTORIA
DE LAS PUBLICACIONES ARTÍSTICAS

El próximo jueves * **30 céntimos** * El próximo jueves

Provincias: 35 céntimos

J. O. Picón

REGLAMENTO

PARA LA IMPOSICIÓN, ADMINISTRACIÓN Y COBRANZA
DE LA

TRES MUJERES

Un tomo 8.º Ptas. 2'50.

CONTRIBUCIÓN INDUSTRIAL Y DE COMERCIO

Precio 1 peseta.

COLECCIÓN DIAMANTE (EDICIÓN LÓPEZ)

VAN PUBLICADOS 46 TOMOS
ÚLTIMO PUBLICADO

LA CONDESA DE LAGARDE

Precio 2 reales.

por EUGENIO SUE

Precio 2 reales.

EN PREPARACIÓ

ALMANACH de «LA ESQUELLA DE LA TORRATXA»

pera 1897

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo, ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravíos, no remetent además 1 ral pel certificat. Als corresponsals de la casa, se 'ls otorgan rebaixas.

COQUETERÍA (per F. GÓMEZ SOLER.)

—Las joyas que haig de posarme,
 los cors que haig de destrossar...

Fora d' aixó, va de serio,
 no tinch res més que pensar.